

ПЕРЕДМОВА

Лексика – динамічна система, для якої здатність розвиватися є природним способом її соціального існування. Водночас це складний багатоаспектний феномен, дослідження якого у межах лінгвістики не може бути вичерпним. Словниковий склад змінюється, реагуючи на всі зрушення відповідної мовної спільноти. Модифікації лексикону зумовлені перманентним впливом екстра- та інтралінгвальних чинників, тому потребують постійного дослідження та адекватної кодифікації. У зв'язку з розвитком когнітивної, комунікативної і прагмалінгвістики лексична одиниця постає у вимірі нових парадигм наукового знання: вербалізує концепти, репрезентує ознаки загальномовної та індивідуальної картин світу, виражає мовнокомунікативні стратегії і тактики особистості.

Хоча науковий доробок українських мовознавців, у якому висвітлено специфіку лексико-семантичної системи, вагомий, усе ж відсутні інтегральні розвідки, що синтезовано відображали б стан і статус лексики з комплексом інтердисциплінарних параметрів. Актуальність дослідження колективу авторів детермінована й тим, що студіювання тенденцій розвитку словникового складу мови має першорядне значення для національної лексикографії.

Мета дослідження – схарактеризувати лексику літературної мови (на прикладі української та французької мов) в інтегральному вимірі. У монографії слово постає як об'єкт лексикології, в перманентній динаміці, на перехресті стилів, у вимірі когнітивної лінгвістики та в ракурсі тематичних кластерів.

Висвітлюючи задекларовані питання, автори опираються і на класичні праці, і на новітні дослідження. Така позиція дає змогу простежити еволюцію лінгвістичної думки. Ілюстративний матеріал дібрано з різних джерел: із кодифікаційної практики, художньої літератури, мови ЗМІ, інтернет-комунікації. Це дає змогу авторам передати дух живого слова.

Сподіваємося, що наша розвідка сприятиме цілісному баченню лексики на перетині наукових парадигм.